

[Statsministeren.]

lade søværnet igangsætte minestrygning af de mest anvendte sejlruiter, idet man på grund af mineområdernes store antal — i modsætning til de få ammunitionsområder — nødvendigvis måtte gennemsejle disse under sejladsen i vore farvande. Denne minestrygning fortsætter stadig, således at rutennettet udbygges og forbedres for hvert år, der går.

Strøm og andre vejrforhold, trawlfiskeri ved kanten af ammunitionsområderne og ved de minestrøgne ruter kan forårsage, at de nedsænkede eller nedkastede sprængstoffer findes på steder, hvor de ikke skulle forventes at være til stede. Næsten alle disse fund gøres af danske fiskere, der altid afmærker og rapporterer fundene til søværnet, som derefter foranlediger minerne eller ammunitionen bortsprængt eller fjernet. Ammunitionsområderne tillige med de specielt minefarlige områder publiceres hvert år i januar måned i Efterretninger for Søfarende som områder, hvor sejlads, ankring og fiskeri er forbudt.

Denne ordning har været etableret i årevis og fungerer effektivt og upåklageligt.

Det er sagkundskabens opfattelse, at dansk farvand, for så vidt angår kortlægningen af områder, hvor der er nedsænket eller nedkastet ammunition, må siges at være tilgodeset på betryggende måde. En fuldstændig kortlægning med påfølgende fjernelse af sprængstoffer vil være umulig og økonomisk uoverkommelig, idet dette ville medføre, at hele den danske havbund måtte gennemses af dykkere under samtidig viden om, at end ikke dette ville give fuld sikkerhed, da sprængstoffernes ca. 25-årige ophold på havbunden for en stor dels vedkommende kan have forårsaget flere meters nedsynkning i havbunden.

De sidst fremkomne oplysninger om den mulige tilstedeværelse af nedsænket ammunition i farvandet omkring Als har ikke tidligere været kendt af danske myndigheder. På baggrund af disse oplysningers fremkomst i pressen har søværnet påbegyndt en nøje eftersøgning af områderne, men un-

dersøgelserne — der fortsat pågår — har endnu ikke givet en positiv indikation for tilstedeværelsen af nedsænket ammunition.

Den største fare findes uden for dansk farvandsområde på internationalt farvand, bl. a. giftgasfelterne øst for Christiansø, om hvilke en tilsvarende rapportering ikke har fundet sted, hvorfor de foreliggende oplysninger om sådanne områder er yderst sparsomme. Man har imidlertid fra dansk side i år rettet henvendelse til maritime myndigheder i de lande, der måtte formodes at have kendskab til områder med udlosset ammunition i de farvandsområder, der grænser op til dansk farvand, for at forsøge at kortlægge sådanne områder også uden for dansk farvand, men den danske henvendelse er endnu ikke fuldt ud besvaret.

B. For så vidt angår stedfunden udkastning af industrielt affald i farvandene, har spørgeren allerede tidligere stillet og af indenrigsministeren fået besvaret et tilsvarende spørgsmål, om end begrænset til Østersøen (tromler med kemisk affald). Da problemet er det samme for alle farvande, skal jeg henholde mig til indenrigsministerens klare svar. Myndighederne er i den beklagelige situation, at de er uden kendskab til, hvor eller hvor mange affaldstromler der ligger udkastet i danske farvande. Da udkastningen formentlig er sket på irregulær måde, må det anses for praktisk uigennemførligt at tilvejebringe kendskab hertil, ligesom det allerede af denne grund vil være umuligt at rense farvandene ved opsamling og destruktion af det forekommende industriaffald.

C. Ikke mindst på just nævnte baggrund ser regeringen med stor alvor på den opgave, der ligger i at forebygge fremtidig forurening af farvandene. Da udkastningen af affald kan ske — og måske er sket — såvel fra fremmede som danske skibe, ligger det i sagens natur, at en effektiv bekæmpelse må bygge på internationalt samarbejde.

I Genève-konventionen af 1958 om det åbne hav er optaget en henstilling til staterne om at forebygge forurening af havet,